

veget Fordringen om Valg, ikke nærer tilstrækkelig takskyldige Fornemmelser overfor ham i den Anledning. Jeg havde ikke det Indtryk, at det ærede Medlem gjorde dette af Hensyn til Regeringen eller det radikale Parti, jeg havde det Indtryk, at det ærede Medlem gjorde det, fordi der var Uenighed i hans Parti om, hvorvidt man skulde forlange Valg eller ej, og at det var derfor, det ærede Medlem gik til den noget lunkne Afstemningsform, som det er at svare: „Stemmer ikke“ i et saa stort og vigtigt Spørgsmaal. Jeg ved ikke, at vi skyldte det ærede Medlem nogen Tak derfor, det ærede Medlem havde haft det i sin Haand at faa Valg i Foraaret, og jeg tør forsikre, at der fra Regeringens Side ikke skulde have været nogen som helst Fravigelse fra den Holdning, den en Gang havde indtaget: at hvis et Parti krævede Valg, maatte vi have Valg. Og hvorfor? Det er sagt saa mange Gange til det ærede Medlem, at han godt ved det. Fordi en ny stor Agitation om Valg eller ikke Valg løber ud paa akkurat det samme som selve Valgagitationen. Hvis jeg altsaa i en Tale har brugt Ytringer, som ganske særlig er faldet det ærede Medlem for Brystet, maa det ærede Medlem forstaa dem saaledes, at jeg skylder ham overhovedet ikke nogen Tak, ikke noget Hensyn, fordi han i Foraaret ikke forlangte Valg. Han gjorde det ikke af Hensyn til mig, da han afstod fra sit Ønske om Valg, men af Hensyn til den politiske Situation. Og jeg ved ikke, at jeg skylder ham noget som helst, fordi han den Gang ikke kunde sætte sin Villie igennem. Jeg bliver ved at sige, at der er Fare ved Valget, og ikke mindst den Forhandling, vi fører i Dag, overbeviser mig derom. Jeg har haft den Glæde, at et æret Medlem af det konservative Folkeparti staar op og siger de meget rigtige Ord, forekommer det mig, at hvis man i Foraaret mente, at det kunde være skadeligt at tage Valg, kan det dog umuligt være mindre skadeligt nu, og saa kan der ikke være sket noget, hvorfor man skulde fravige den Stilling, man da indtog; thi det er dog indlysende, at jo længere Verdenskrigen varer, des farligere kan det blive for Landet her at tage Valget, og vi kan faa det under en saadan Situation, at vi meget maa fortryde, at vi har taget det.

Det ærede Medlem mente, at han nok kunde gaa med til en Folkeafstemning, men kun paa den Betingelse, at han ogsaa fik Valg. Jeg kan umuligt tro, at det ærede Medlem for Alvor mener, at det først ved

Folkeafstemning skulde afgøres, om de vestindiske Øer skal afstaa til de Forenede Stater eller ikke, og at der dernæst skulde et Valg til, for at en „kompetent“ Rigsdag kunde afgøre det samme Spørgsmaal. Jeg maa sige som det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen), at noget saadant vilde dog være en Dobbeltthed, som der ikke var nogen som helst Grund til. Hvis vi skal til nyt Valg, er det naturligt, at vi undlader Folkeafstemning. Jeg giver det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (Wenzel Neergaard) Ret i, at en Folkeafstemning giver den klareste Besked om selve dette Spørgsmaal; det er i og for sig indlysende. Ved at forelægge Spørgsmaalet rent og blankt for Vælgerne: Vil man afstaa Øerne eller vil man ikke, faar man virkelig Besked. Og hvad det ærede Medlem fra Ringkøbing havde derimod at indvende, løb efter min Mening kun ud paa, at det ærede Medlem nu mener, at han har sit Parti med sig til at kræve Valg, hvad det ærede Medlem ogsaa har bekræftet her i Salen, og han har oven i Købet store Døle af det konservative Folkeparti med sig; saaledes synes altsaa Valg endnu i Øjeblikket uundgaaeligt, hvis da ikke den Mulighed skulde være til Stede, at man enedes om Folkeafstemning og ogsaa kunde enes om Valg paa et Tidspunkt, hvorom alle maatte sige: Naar det kræves, maa det gøres. Men jeg er i Øjeblikket nærmest tilbøjelig til at tro, at Valg bliver fornødent.

Det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) har særlig til mig rettet nogle Bemærkninger i Anledning af mine Udtalelser forleden Dag om, at Regeringen ikke i og for sig havde noget imod at forlade det Ansvar, der i saa lang Tid havde tynget paa dens Skuldre. Det ærede Medlem synes at ville indrømme mig, at et Ministerium, der har sit parlamentariske Grundlag i Orden, har Støtte af et Flertal i Folketinget, ikke i og for sig skal gaa, fordi der er andre Partier, som opponerer imod det, og han vil ogsaa indrømme, at Regeringen indtil Dato har haft Støtte af et Flertal i Folketinget. Men saa spørger det ærede Medlem mig, om denne Regering ikke kunde tænke sig at vige for en Regering, sammensat af Medlemmer af alle Partier, som da ogsaa overfor den Sag, vi her forhandler om, skulde være heldigere stillet. Maaske jeg først tør sige, at jeg ikke begriber, hvorfor denne nye Regering skulde være heldigere stillet end den nuværende Regering, thi hvis der til